

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 248.967 van 19 november 2020
in de zaak A. 224.188/VII-40.165**

In zake : Frederik COUCKE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Maarten Vandermeersch
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Burgemeester Nolfstraat 5
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Binnenlandse Zaken, Institutionele
Hervormingen en Democratische Vernieuwing

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 8 januari 2018, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken van 9 november 2017 waarbij aan verzoeker de identificatiekaart voor het uitoefenen van bewakingsactiviteiten wordt geweigerd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 oktober 2020.

Staatsraad Peter Sourbron heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Maarten Vandermeersch, die verschijnt voor verzoeker, en attaché Dominique Van Dam, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 11 augustus 2016 stemt verzoeker in met een veiligheidsonderzoek, zoals voorgeschreven door artikel 7 van de op de zaak toepasselijke wet van 10 april 1990 ‘tot regeling van de private en bijzondere veiligheid’ (hierna: bewakingswet).

3.2. De Commissie onderzoeken naar de veiligheidsvoorwaarden oordeelt op 21 juni 2017 dat verzoeker niet aan de voorwaarden voldoet en adviseert dat een procedure tot weigering van de afgifte van een identificatiekaart moet worden aangevat.

3.3. Verzoeker wordt bij brief van 8 augustus 2017 op de hoogte gesteld van de eventuele weigering van de afgifte van een identificatiekaart en hij wordt uitgenodigd om zijn verweermiddelen in te dienen, wat hij vervolgens doet op 4 oktober 2017.

3.4. De minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken beslist op 9 november 2017 dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“[...] In het verslag naar de veiligheidsvoorwaarden worden volgende feiten naar voren gebracht:

Proces-verbaal n° LO.60.L1.014376/2015 dd. 18/07/2015 uitgaande van Politie VLAS inzake ‘teelt van drugs (cannabis)’

Een buurtbewoner deelt de politie mee dat er rond zijn woning een sterke cannabisgeur aanwezig is. In de tuin van betrokkene ziet de politie enkele toppen van cannabisplanten boven de tuinomheining uitsteken.

Bij een huiszoeking bij betrokkene, later geïdentificeerd als COUCKE Frederik, treffen de opstellers onder andere negen cannabisplanten, vier potten gevuld cannabiskruid (totaal van 347.28 gram), twee elektronische precisieweegschaaltjes, vier crunchers, een metalen geldkoffertje met 1505€ cash geld in, en twee gsm toestellen (één ervan is in gebruik) aan. Op zolder treffen ze een soort van droogkamer aan.

Verhoor COUCKE Frederik

COUCKE verklaart dat hij al 15 jaar aan chronische pijn aan de postaat lijdt. Medicijnen voorgeschreven door de uroloog zou niet echt helpen bij hem. Daarom ging hij de laatste drie jaar niet meer naar een specialist op consultatie. Volgens zijn opzoekingswerk zou de CBD in cannabis de zwelling van de prostaat wegnemen, de THC waarde werkt volgens hem pijnstillend.

COUCKE erkent sinds twee jaar zelf twee soorten cannabis te kweken. De negen planten zijn tuin zou hij nodig hebben om zichzelf te voorzien van een jaar cannabis. Hij rookt ongeveer 10 gram per week, en zou ongeveer 520 gram per jaar nodig hebben. COUCKE verklaart dat hij ‘puur voor het medisch aspect’ kweekt. Aan de 347.28 gram cannabis die in zijn woning werd aangetroffen, zou volgens COUCKE nog zeker 100 gram ‘afval’ bevestigd zijn. De 1505€ in zijn kluis zou komen van het geld dat hij spaart dat hij vroeger aan sigaretten besteedde. Hij zou dit enkel gebruiken wanneer hij onverwachtse kosten heeft. COUCKE verklaart dat hij de ene (grotere) weegschaal gebruikt om voeding af te wegen. De kleinere weegschaal zou hij gebruiken om zijn eigen gebruik onder controle te houden. COUCKE geeft de politie toestemming zijn GSM toestellen uit te lezen omdat hij niets te verbergen heeft. COUCKE verklaart dat hij enkel gebruikt en sporadisch een vriend van hem. Hij zou hem hier geen geld voor vragen.

COUCKE doet afstand van de cannabisplanten en het cannabiskruid, maar vraagt of hij kleine hoeveelheid cannabiskruid zou kunnen

recuperen voor medisch gebruik om een pijnaanval te vermijden. Zo zou hij niet op een illegale manier aan cannabis moeten geraken. Van het geld wenst COUCKE geen afstand te doen omdat dit zijn spaargeld is.

Ook de weegschalen zou hij graag terug recuperen omdat hij anders nieuwe weegschalen moet kopen om zijn voeding af te wegen.

COUCKE overhandigde drie medische attesten:

- dd. 19/02/2007, met de vermelding van klachten dat de patiënt gezien werd voor ‘klachten van zwakke straal, pijn na ejaculatie, drukgevoeligheid t.h.v. de genitale streek’. Klinisch waren er geen bijzonderheden;

- dd. 12/06/2008, met vermelding: ‘patient heeft ongetwijfeld een prostatitis’;

- dd. 27/07/2015, met vermelding dat COUCKE ‘sinds 2003 heel regelmatig klachten heeft van prostadynie’;

Parket: zonder gevolg wegens toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden

[...]

Overwegende dat vooreerst dient opgemerkt te worden dat ik bij onderhavige beoordeling enkel rekening houd met bovenvermeld proces-verbaal van 2015 inzake drugteelt; dat ik dan ook geen enkel gewicht geef aan de andere feiten die mee werden opgenomen bij de opstart van de procedure bij brief d.d. 04 oktober 2017 aangezien deze, na lezing van uw dossier, door mij onvoldoende zwaarwichtig, onvoldoende vaststaand dan wel te oud werden bevonden om er actueel nog rekening mee te kunnen houden.

[...]

Overwegende dat de feiten van teelt alsook het eigen gebruik van drugs, meer bepaald cannabis, voldoende vast staan, gelet op de bevindingen van de verbalisanten. U heeft ze trouwens zelf ook toegegeven in uw verhoor ten aanzien van hen.

Overwegende dat bovenstaande feiten eveneens ernstig zijn en zwaar doorwegen in de beoordeling van een persoon die het gereglementeerde en delicate beroep van bewakingsagent wenst uit te oefenen.

Het is immers zo dat bewakingsactiviteiten, en in het bijzonder deze van persoonscontrole, zeer gevoelige activiteiten zijn die de openbare orde raken; dat u tijdens de uitoefening van deze activiteit geconfronteerd kan worden met specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs.

Dat men van de bewakingsagent kan verwachten dat hij deze specifieke problemen aanpakt en niet gedooft. Dat dit niet voor de hand ligt wanneer de bewakingsagent in het recente verleden zelf bij dergelijke feiten betrokken was.

Overwegende dat van een bewakingsagent verwacht wordt dat hij instaat voor de uitoefening van delicate taken waaronder het er op toezien dat anderen de reglementen en regelgevingen respecteren, en dat dit niet vanzelfsprekend is wanneer de bewakingsagent zelf de bestaande regelgeving met de voeten heeft getreden.

Overwegende dat bovengenoemd feit volstaat om u de toegang tot de sector te weigeren aangezien dit aantoonde dat u niet voldoet aan de kenmerken die het gewenste profiel van een bewakingsagent vormt.

Zo geeft u weinig blijk van integriteit. Een integer iemand is iemand die adequaat en zorgvuldig handelt, met inachtneming van zijn verantwoordelijkheden en de geldende regels. Hoewel in het dossier evenwel geen elementen terug te vinden zijn van verkoop van drugs en dit u dan ook niet ten laste gelegd kan worden, maakt het zelf kweken van cannabis en het eigen gebruik sedert minstens twee jaar een omstandigheid uit die maakt dat u niet geschikt wordt geacht als bewakingsagent wegens een gebrek aan integriteit. Er dient tevens opgemerkt te worden dat u zeer uitgerust was teneinde in uw eigen teelt te kunnen voorzien (preciesieweegschaal, droogkamer, crunchers...) en dat u een aanzienlijke hoeveelheid drugs in uw bezit had (negen planten en vier potten gevuld met in totaal 347,28 gram drugs). Uit de feiten alsook uit uw eigen verweer blijkt dat u ook geen sporadische maar eerder een doorgedreven cannabisgebruiker bent (10 gram per week) hetgeen opnieuw de nodige vragen doet rijzen, gelet op de effecten - naast het eventueel verlichten van pijn - die het roken van cannabis mogelijks met zich kan meebrengen (stemmingswisselingen, gedragsveranderingen...).

De (medische) redenen die u geeft in uw verhoor ten aanzien van de politie, en opnieuw in uw schriftelijk verweer ten aanzien van de administratie, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Immers, zoals u zelf trouwens aangeeft, is cannabis niet vrij verkrijgbaar in de apotheek of enig ander legaal circuit, dit uiteraard niet zonder reden. De medische attesten die u als bewijs mee heeft overgemaakt raden trouwens 'andere middelen' aan om de pijn te bestrijden (Voltaren, Ciproxine). Uw handelen was dan ook volledig illegaal. Uw deelname aan een onderzoek dat uitging vanwege de Universiteit Gent rond medicinaal cannabisgebruik doet dan ook niet ter zake en heeft weinig uitstaans met de gepleegde inbreuken.

Tot slot voor wat betreft het gegeven dat u bepaalde opleidingen heeft gevolgd teneinde als bewakingsagent aan de slag te kunnen gaan, verandert dit niets aan onderhavige beoordeling. Deze opleidingen vormen immers objectieve voorwaarden waaraan voorafgaandelijk moet voldaan zijn zonder dat er daar enige appreciatie aan te pas komt, dit in tegenstelling tot de veiligheidsvoorwaarden.

[...]

Rekening houdend met het voorgaande ben ik van oordeel dat u niet over de kenmerken beschikt die nochtans de kwaliteiten van een goede bewakingsagent bepalen”.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van “artikel 6, eerste lid, 8° *juncto* 7 § 1*bis* van de [b]ewakingswet, [...] van artikel 2 en 3 van de [w]et van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; [...] van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker zet in het verzoekschrift het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing steunt op een proces-verbaal LO.60.L1.014376/2015 van 18 juli 2015 uitgaande van politie VLAS inzake ‘teelt van drugs (cannabis)’ en dit enkel feit voldoende acht om verzoeker de toegang tot de sector te weigeren aangezien dit volgens de bestreden beslissing aantoonde dat hij niet voldoet aan de kenmerken die het gewenste profiel van een bewakingsagent vormt aangezien ‘men van de bewakingsagent kan verwachten dat hij specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs aanpakt en niet gedooft’.

Terwijl uit het louter feit uit 2015 dat bovendien door het parket werd geklasseerd zonder verder gevolg ‘wegens toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden’ niet wettig kan worden afgeleid dat verzoeker wanneer hij in zijn professionele activiteit geconfronteerd wordt met specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs, deze niet zou aanpakken of gedogen.

Het is onjuist dat verzoeker specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs niet zou aanpakken of zou gedogen.

De bestreden beslissing bevat geen elementen die schragen waaruit het tegendeel kan worden afgeleid.

De beslissing waarbij de identificatiekaart wordt geweigerd, is dan ook niet, minstens niet afdoende gemotiveerd overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met name de materiële motiveringsverplichting).

Minstens is het louter transponeren van een vermeende ingesteldheid van verzoeker in de privésfeer op datum van de politieke tussenkomst in 2015 naar de professionele integriteit op datum van de bestreden beslissing (ruim 2 jaar later) zonder dat enigszins *in concreto* wordt gemotiveerd dat

verzoeker specifieke problemen van drugs niet zou aanpakken of gedogen, niet zorgvuldig en onredelijk (schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Bij gebrek aan (afdoende) motivering schendt de bestreden beslissing artikel 6, eerste lid, 8° juncto 7 § 1bis van de Bewakingswet.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing steunt op het motief dat verzoeker weinig blijk geeft van integriteit nu ‘het zelf kweken van cannabis en het eigen gebruik sedert minstens twee jaar een omstandigheid [uitmaakt] die maakt dat [verzoeker] niet geschikt wordt geacht als bewakingsagent wegens een gebrek aan integriteit.’

Terwijl uit het administratief dossier geen werkelijk bestaande en concrete feiten blijken dat er sedert de politionele tussenkomst in 2015 sprake zou zijn van het zelf kweken van cannabis of eigen gebruik.

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Bij gebrek aan relevante feiten die vaststellen dat er sedert 2015 nog sprake zou zijn van het zelf kweken van cannabis of eigen gebruik is het motief dat er ‘sedert minstens twee jaar’ sprake zou zijn van een omstandigheid die maakt dat verzoeker niet geschikt zou worden geacht als bewakingsagent, niet juist. Aldus is de materiële motiveringsplicht geschonden alsook het algemeen motiveringsbeginsel.

Derde onderdeel

Doordat de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet geschikt geacht wordt als bewakingsagent wegens een gebrek aan integriteit omwille van de feiten van teelt alsook het eigen gebruik van drugs zoals vastgesteld bij proces-verbaal LO.60.L1.014376/2015 van 18 juli 2015 uitgaande van politie VLAS.

Terwijl de loutere vaststelling van feiten in 2015 niet afdoende zijn om de afgifte van de identificatiekaart ruim 2 jaar later te weigeren.

De verwerende partij dient bij de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid die haar wordt verleend door artikel 6, eerste lid, 8° van de Bewakingswet rekening te houden met de ernst van de feiten, maar ook met de specifieke context, de ouderdom en de herhaling ervan, alsook met de persoonlijkheid van de betrokkene in het licht van de vereisten inzake openbare veiligheid. In het kader van een onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden dient verwerende partij alle relevante elementen, feiten en gegevens in rekening te brengen teneinde zich een zo juist en volledig mogelijk beeld te kunnen vormen van de betrokkene.

Dat dit *in casu* niet het geval is zodat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, minstens geen blijk geeft van een zorgvuldige en redelijke afweging van alle relevante elementen, feiten en gegevens.

Vooreerst blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing enkel wordt uitgegaan van elementen zoals deze in 2015 in het proces-verbaal werden geakteerd, zonder rekening te houden met het feit dat er voor de periode na politionele tussenkomst per 18 juli 2015 geen nieuwe processen-verbaal werden opgesteld, noch nieuwe concrete feiten blijken.

Ten tweede blijkt uit de bestreden beslissing evenmin dat rekening werd gehouden met de duidelijke verklaring van verzoeker over de teelt van cannabis voor eigen medisch gebruik dat 'ik rook enkel 's avonds. Ik rook alleen als ik weet dat ik niet meer mijn woning hoeft te verlaten', waaruit precies blijkt dat verzoeker in zijn maatschappelijk en professioneel functioneren, net integer en 'clean' wil ageren en het medisch gebruik van cannabis voorbehield voor momenten van privéleven in de beslotenheid van zijn woning.

Ten derde blijkt uit het administratief dossier dat het opsporingsonderzoek tegen verzoeker door het parket zonder gevolg werd geklasseerd 'wegens toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden'. In zijn verhoor voor de politie en in het schriftelijk verweer ten aanzien van de administratie heeft verzoeker duidelijk de specifieke omstandigheden van zijn toenmalig gebruik en teelt geschetst:

- het bestaan van een medische aandoening (prostatitis/prostadynie);
- met chronische pijn ter hoogte van de prostaat met aanvallen van zeer hevige en urenlange stekende pijnen;
- sedert 15 jaar;
- waarbij de verschillende voorgeschreven medicijnen niet helpen;
- zonder eenduidige (pijn)behandeling;
- waarbij verzoeker toevallig ontdekte dat cannabis de pijn wegnam;
- waarop verzoeker zich verder heeft geïnformeerd naar en verdiept in de effecten van cannabis voor medicinaal gebruik;
- waarbij verzoeker leerde dat de actieve stof cannabidiol (CBD) in cannabis een anti-inflammatoire werking heeft en de actieve stof tetrahydracannabinol (THC) pijnstillend werkt;
- waarbij een 50/50-verhouding therapeutisch de beste resultaten geeft;
- en waarbij het 'recreatieve high-effect' wordt gecompenseerd zodat planten medicinale cannabis minder 'high' geven dan recreatieve cannabis, in die mate zelfs dat medicinale cannabis niet geschikt is voor recreatief gebruik;
- verzoeker enkel voor eigen - specifiek medisch - gebruik kweekte;
- verzoeker zelf kweekte om het product zo natuurlijk mogelijk te houden, controle te behouden over de herkomst en kwaliteit van het product en zo te weten wat er met de cannabis gebeurt (in de zin van geen ongekend product te moeten aanschaffen waarvan niet exact geweten is waarvan dit product afkomstig is, of de verhouding CBD/THC wel correct is, of het weldegelijk om medicinale cannabis gaat,...)
- verzoeker zelf kweekte om niet op een illegale manier aan cannabis te moeten geraken (in de zin van aankoop in het illegaal circuit of legale/gedogen aankoop van maximaal 3 gram per aankoop met als gevolg dat verzoeker haast 3 x per week op zoek zou moeten naar een leverancier gelet op zijn toenmalig gebruik);
- de hoeveelheid cannabis die werd aangetroffen logisch gevolg was van het feit dat aan eigen buitenkweek werd gedaan (er is slechts 1 oogst mogelijk per jaar buiten zodat eenmalig een grote hoeveelheid geoogst wordt versus meerder kleine oogsten per jaar bij binnenkweek, bovendien zijn er buiten meer planten nodig voor een bepaalde opbrengst gezien de

wisselende klimatologische omstandigheden daar waar de teelt in een gecontroleerde binnenomgeving veel regelmatig is);

- de hoeveelheid cannabis die werd aangetroffen logisch gevolg was van het feit dat enkel voor eigen gebruik werd gekweekt, met name dat de 347,28 gram aangetroffen cannabis ‘ongekuist’ was en nog ongeveer 100 gram afval en de cannabis enkel werd gekuist op het ogenblik dat verzoeker zelf de cannabis nodig had (daar waar bij voor verkoop de cannabis gekuist zou zijn en er in dat geval cannabiszakjes zouden zijn aangetroffen, *quod non*);
- verzoeker uitdrukkelijk onderstreepte zijn gebruik onder controle te willen houden (o.a. door het gebruik van een kleinere (keuken)weegschaal om niet boven maximaal 10 gram per week te gaan);
- verzoeker uitdrukkelijk onderstreepte dat hij gecontroleerd gebruikte door enkel ’s avonds te roken en enkel wanneer hij weet dat hij de woning niet meer hoeft te verlaten.

Het is bovenstaand geheel aan specifieke omstandigheden op grond waarvan het parket de zaak zonder gevolg klasserde ‘wegens toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden’. Aldus heeft alleszins de strafrechtelijk vervolgende autoriteit uitdrukkelijk geoordeeld geen gevolg te willen geven aan het ‘toevallig feit’ en de professionele en sociale reclassering van verzoeker niet onnodig in het gedrang te brengen met een strafrechtelijke vervolging. Meer nog, gelet op het bestaan van specifieke omstandigheden, werd zelfs geen alternatieve afhandeling (bv. minnelijke schikking) voorgesteld, hetgeen aantoont dat het parket geen reden zag om verzoeker enig vergeldend en/of preventief strafrechtelijk signaal te geven. Het parket oordeelde derhalve niettegenstaande er *in se* illegale handelingen voorlagen dat de specifieke context en in het bijzonder de (medische) redenen die verzoeker in zijn verhoor gaf en de medische attesten die hij als bewijs overmaakte, weldegelijk een reden vormden om geen (strafrechtelijk) gevolg aan de zaak te geven. Dit bewijst op zich reeds dat de verstoring van de sociale orde door de door verzoeker uitgevoerde handelingen, door de gerechtelijke overheden zeer gering wordt geacht en er gelet op de specifieke omstandigheden geen nood was aan een repressief of preventief signaal dat normaliter wel wordt gegeven na de vaststelling van illegale handelingen.

Ook al is de administratie niet gebonden door de opportuniteitsbeoordeling vanwege het parket, moet uit de motivering van de bestuurshandeling houdende de weigering tot afgifte van een identificatiekaart - die op professioneel vlak gevolgen teweegbrengt die de strafrechtelijke autoriteiten precies hebben willen vermijden - blijken waarom de bevoegde minister niet een vergelijkbare mildheid aan de dag heeft gelegd als het parket. Derhalve moet afdoende worden gemotiveerd waarom de specifieke context en de (medische) redenen die verzoeker in zijn verhoor gaf en de medische attesten die hij als bewijs overmaakte geen afbreuk doen aan het formeel illegaal karakter van de feiten.

De in het bestreden besluit vermelde motieven op grond waarvan wordt besloten dat de verzoeker niet over het wettelijk vereiste profiel beschikt om werkzaam te zijn in de private veiligheidssector, in het bijzonder gelet op het vermeend gebrek aan integriteit zijn te algemeen en voegen niets toe

aan de beoordeling van de ‘toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden’ door het parket.

Derhalve is niet aangetoond dat deze toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden waarvoor het parket de zaak seponeerde, op zich als voldoende zwaarwichtig kunnen worden aangemerkt om de afgifte van een identificatiekaart te verantwoorden.

Tot slot blijkt uit de bestreden beslissing niet dat het bewijs dat door verzoeker werd aangebracht over zijn professioneel functioneren bij de dienst preventie en bescherming van het AZ Groeninge in de periode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017, in rekening werd gebracht bij het nemen van de beslissing.

Dat het attest van Ann Debaere (Preventieadviseur, Hoofd van de interne preventiedienst, Leidinggevende A van de interne bewakingsdienst van het AZ Groeninge) aantoont dat verzoeker in de periode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017 wel degelijk stipt, correct, vlot, zorgvuldig, leergierig,... optreedt. Dit stuk bewijst dat verzoeker wel degelijk de nodige professionaliteit en integriteit aan de dag legt bij de taken die hem worden toevertrouwd. Bovendien gaat het attest er ook van uit dat Frederik Coucke na het bekomen van de identificatiekaart zou worden ingezet voor bewakingstaken, Ann Debaere is als leidinggevende A van de interne bewakingsdienst perfect op de hoogte van de wettelijke en feitelijke vereisten van het profiel bedoeld in artikel 7, §1bis van de Bewakingswet. Het spreekt voor zich dat Ann Debaere de aanvraag tot het bekomen van een identificatiekaart namens Frederik Coucke nooit zou hebben laten doen, en het attest van 31 augustus 2017 nooit zou hebben opgesteld mocht zij in de relevante periode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017 de minste indicatie hebben gehad dat de feiten van 2015 enige weerslag hadden op de integriteit van Frederik Coucke.

Dit attest gehecht als bijlage 9 aan het verweerschrift van verzoeker was dan ook een relevant stuk nu het:

- de feitelijke beoordeling betreft van de integriteit van Frederik Coucke als toekomstig bewakingsagent;
- na 18 juli 2015
- *in concreto* vanop het ‘veld’ in de dienst voor preventie en bescherming van het AZ Groeninge
- door een leidinggevende
- over een ruime referentieperiode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017

Uit geen van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit relevant stuk in de beoordeling is betrokken om al dan niet in samenhang met (i) de afwezigheid van nieuwe feiten of processen-verbaal na 18 juli 2015, (ii) de duidelijke verklaring dat in 2015 reeds enkel ‘s avonds om uitsluitend medische redenen cannabis werd geteeld en gebruikt en dit enkel wanneer verzoeker zijn woning niet meer diende te verlaten, (iii) de specifieke omstandigheden en (iv) de gemotiveerde beslissing tot seponering vanwege het parket als voldoende elementen te gelden dat de ‘toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden uit 2015 niet volstaan als tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis van de Bewakingswet”.

5. De verwerende partij antwoordt:

“In casu vermeldt de aangevochten beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen die tot de beslissing geleid hebben. De aangevochten beslissing beantwoordt dan ook aan de voorschriften van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering.

[...]

In casu blijkt duidelijk uit het administratief dossier dat de feiten van drugsteelt en -gebruik vaststaan (zie proces-verbaal van 18 juli 2015 [...]). Deze werden dan ook terecht door de verwerende partij in acht genomen bij de aangevochten beslissing, ook al werd het proces-verbaal door het parket geklasseerd. De feiten staan vast, de verzoeker ontkent ze niet.

Voorts brengt de omstandigheid dat verzoeker voor de feiten niet vervolgd werd en dat ze eenmalig zijn, niet mee dat het de weigeringsbeslissing aan wettige motieven ontbreekt (R.v.St. LEONAER, nr. 190.126, 26 februari 2009).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de feiten van drugsteelt en gebruik der mate ernstig acht en dat zij daardoor van oordeel is dat verzoekende partij niet voldoet aan het gewenste profiel opgenomen in artikel 7 §1 van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid. Zo stelt de bestreden beslissing dat bewakingsactiviteiten zeer gevoelige activiteiten zijn die de openbare orde raken en dat men tijdens de uitoefening van deze activiteiten geconfronteerd kan worden met specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs. Men kan verwachten van de bewakingsagent dat hij deze specifieke problemen aanpakt en niet gedooft. Verweerder was van mening dat dit niet voor de hand ligt wanneer de bewakingsagent in het recente verleden zelf bij dergelijke feiten betrokken was.

Rekening houdend met het bovenstaande is verweerder terecht tot zijn beslissing gekomen op basis van een concrete appreciatie van de via het uitgevoerde veiligheidsonderzoek aan het licht gekomen feiten. Door verweerder werd nagegaan welk gevolg er op strafrechtelijk vlak aan deze feiten werd gegeven [...]. Verweerder heeft de beslissing genomen, rekening houdend met het vaststaande karakter van de feiten (verzoeker ontkent de feiten immers niet), de relevantie ervan in het licht van de veiligheidsvoorwaarden, de aard en de ernst van de kwetsieuze feiten. De feiten zijn afdoende vaststaand en zijn, niettegenstaande het verweer van verzoeker, relevant in het kader van de beoordeling van de naleving van de voorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8° van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat in casu geen lichtzinnig oordeel werd genomen. Integendeel, rekening houdend met de gepleegde feiten was dit voor verwerende partij de enige mogelijke conclusie die kon genomen worden in dit dossier, rekening houdend met de risico's die de aflevering van een identificatiekaart als bewakingsagent aan verzoeker met zich zou meebrengen alsook met het algemeen belang.

Verwerende partij heeft bijgevolg wel degelijk voldaan aan haar formele en materiele motiveringsplicht.

Het eerst[e] [en] tweede onderdeel van het enige middel zijn ongegrond.

[...]

Het eenmalige feit van het telen van en gebruiken van cannabis kan [...] de weigering van de identificatiekaart verantwoorden. Bovendien kan die eenmaligheid in vraag gesteld worden daar verzoeker voor de politiediensten destijds verklaarde dat het zijn derde kweek betrof en hij toen ongeveer 2 jaar kweekte voor eigen gebruik en dus ook minstens 2 jaar gebruikte. Verzoeker ontkent in zijn verweerschrift d.d. 4 oktober 2017 de teelt en het gebruik van cannabis destijds niet.

Uw Raad stelde eveneens reeds dat feiten die iets meer dan drieënhalf jaar oud tevens in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de veiligheidsvoorwaarden gesteld in artikel 6, eerste lid, 8° van de wet van 10 april 1990 tot regeling van de private en bijzondere veiligheid (R.v.St., CANDAN, 175.250, 2 oktober 2007). Naar oordeel van uw Raad is de verwerende partij haar grenzen van discretionaire beoordelingsbevoegdheid niet te buiten gegaan door bij haar beoordeling in 2006 ook nog feiten uit 1999 en 2000 te betrekken (R.v.St., HANSSEN, nr. 195.583, 20 augustus 2009).

In casu zijn de feiten zelfs maar 2 jaar oud. De verwerende partij heeft deze feiten dan ook in alle redelijkheid en terecht in acht genomen.

Vastgesteld dient te worden dat verzoekende partij zeer licht over de feiten heen lijkt te gaan. Zoals in het bestreden besluit werd aangegeven kan een persoon die gedurende lange tijd volledig illegaal cannabis kweekte én gebruikte, weinig integer genoemd worden, welke reden daar door verzoeker ook aan wordt gegeven. Dit laatste blijkt duidelijk uit volgende paragraaf op pagina 4 van het bestreden besluit:

[...]

De bestreden beslissing stelt duidelijk dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de beoordeling van de feiten op strafrechtelijk vlak en deze op deontologisch vlak. De verwerende partij is niet gehouden door de bezorgdheid van de rechter en/of het parket om bepaalde professionele ambities niet op de helling te zetten. De bewakingswet geeft aan verweerder immers een bijzondere appreciatiebevoegdheid betreffende de veiligheidsvoorwaarden na het doorlopen van een administratieve procedure. Verweerder is op geen enkel moment gebonden door de opportuniteit van het nemen van een seponeringsmaatregel door het parket aangezien de bevoegdheid van de rechterlijke macht en de bevoegdheid van verweerder totaal van elkaar onderscheiden moeten worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de bestreden beslissing.

Ook blijkt uit geen enkel element dat het parket dit gevolg heeft gegeven aan het bewuste proces-verbaal om betrokkene zijn taken als bewakingsagent niet in het gedrang te brengen. De redenen kunnen dus allerlei geweest zijn, vb. om een gevangenisstraf en sociale declassering te vermijden. Betrokkene heeft trouwens zijn opleidingen als bewakingsagent eerst in 2016 gevolgd zodat het ook niet aannemelijk is dat het parket geseponerd heeft juist om een functie in de bewakingssector niet in gevaar te brengen.

[...]

In casu kan verzoeker dan ook niet gevolgd worden daar waar hij stelt dat een vermeende ingesteldheid in de privésfeer niet louter kan getransponeerd worden naar de professionele sfeer. Feiten die zich situeren in de privésfeer kunnen bovendien een weigering van de identificatiekaart verantwoorden. Verzoeker gaat echter voorbij aan het feit dat verweerder rekening mag houden met feiten die zich in de privésfeer situeren, voor zover zij een tegenindicatie vormen van het gewenste profiel.

De gepleegde feiten houden zeer zeker een risico in. En dit niet enkel voor een functie als bewakingsagent in een ziekenhuis maar tevens elders. Indien verweerder immers een positief oordeel zou geveld hebben in huidig dossier, quod non in casu, zou het hem tevens toegelaten zijn op andere plaatsen voor andere werkgevers activiteiten van persoonscontrole uit te oefenen indien daar aanvragen voor zouden worden ingediend.

Er werd echter in casu geoordeeld dat betrokkene niet integer genoeg was, dat hij een bepaalde ingesteldheid had die niet gewenst is binnen de private beveiligingssector. Iemand die drugs zelf thuis teelt en intensief gebruikt, vormt ontegensprekelijk een risico binnen de delicate sector van de bewaking, temeer daar de feiten dateren van nog maar twee jaar geleden en dus moeilijk als een jeugdzonde konden beschouwd worden. Men kan ook moeilijk ontkennen dat het gevaar bestaat dat dergelijke persoon een bepaalde visie heeft ten aanzien van drugs die volledig uit den boze is wanneer men als bewakingsagent aan de slag wenst te gaan. Bovendien heeft verzoeker in zijn verweer nergens aangegeven hoe hij momenteel zijn pijnopstoten onder controle heeft.

Uit het verhoor van verzoeker door de politiediensten blijkt dat verzoeker aan de verbaliserende agent gevraagd heeft of hij indien het mogelijk was een kleine hoeveelheid cannabiskruid zou kunnen recupereren voor medisch gebruik. Dit om een pijnaanval te vermijden zodat hij niet op een illegale manier aan cannabis hoefde te geraken. Verzoeker wist dus dat datgene wat hij deed illegaal was, maar wenste alsnog een deel te recupereren. Ook dit is een tegenindicatie voor de gewenste integriteit. Men weet dat het illegaal is, maar men wil wel nog verder doen.

[...]

Dat verwerende partij zich [...] gebaseerd heeft op feiten uit de privésfeer wordt uiteraard niet ontkend. Bij het onderzoek naar de veiligheidsvoorwaarden kan echter met alle relevante inlichtingen rekening gehouden worden, zowel uit het professionele leven als uit het privéleven van de persoon. Zoniet zou verwerende partij geen enkele appreciatiebevoegdheid hebben met betrekking tot een persoon die nog nooit in de sector tewerkgesteld is geweest en voor wie er een eerste aanvraag tot het bekomen van een identificatiekaart werd ingediend, zoals dit het geval was voor betrokkene.

Dit is uiteraard niet de bedoeling geweest van de wetgever.

Verzoeker verklaarde in zijn verhoor d.d. 18 juli 2015 ten aanzien van verbalisanten dat hij sinds twee jaar (dus sedert 2013) zelf soorten cannabis kweekte. Bedoeld [...] werd dan ook dat het kweken (en bijgevolg dus logischerwijze ook het gebruik aangezien verzoeker zelf verklaard heeft dat de kweek enkel voor persoonlijke doeleinden was) zich heeft voorgedaan gedurende een lange periode en dus niet slechts éénmalig of kortstondig was.

Bedoeld werd niet dat de kweek en het gebruik zich nog gedurende een periode van twee jaar heeft voortgezet na de vaststelling van de feiten in 2015 aangezien dit inderdaad niet uit het dossier blijkt. Verzoekende partij heeft dit bijgevolg verkeerd geïnterpreteerd.

Echter, verwerende partij heeft evenwel geoordeeld dat, zelfs indien kan aangenomen worden dat zich sedert juli 2015 geen herhaling heeft voorgedaan, de feiten *an sich* evenwel volstaan om betrokkene de toegang tot het beroep van bewakingsagent te weigeren daar ze zich niet in een heel lang verleden hebben afgespeeld en het risico bijgevolg nog te groot werd geacht.

Voor wat betreft de aanbevelingsbrief die verzoeker heeft overgemaakt bij zijn verweer kan verwerende partij vooreerst opnieuw verwijzen naar zijn eigen beoordelingsbevoegdheid. Vervolgens is het ook zo dat derden niet steeds op de hoogte zijn van de gepleegde feiten. Daarnaast betreft dit een aanbevelingsbrief aangaande taken die verzoeker heeft uitgevoerd voor de dienst voor preventie en bescherming op het werk en die geen uitstaans hebben met eigenlijke bewakingstaken, hetgeen logisch is aangezien hij niet gerechtigd was om deze laatste uit te oefenen. Het oordeel dat verwerende partij heeft genomen door middel van het bestreden besluit betreft enkel een oordeel voor een functie binnen de sector van de private bewakingssector aangezien het takenpakket en de bijhorende bevoegdheden daar anders liggen en veel meer verregaand zijn dan de taken die opgesomd staan in deze aanbevelingsbrief. Deze brief was dan ook weinig relevant en heeft trouwens ook een gesolliciteerd karakter aangezien er zelfs in wordt gesteld dat de brief werd opgemaakt ‘in het kader van het veiligheidsonderzoek’. Bovendien ontnemt deze brief de discretionnaire appreciatiebevoegdheid van verweerder niet.

De verwerende partij heeft bij de uitoefening van de beoordelingsbevoegdheid wel degelijk rekening gehouden met de ernst van de feiten, de specifieke context en de ouderdom.

Opnieuw lijkt verzoekende partij de feiten te willen banaliseren door ze als oud, geïsoleerd en weinig relevant af te doen alsook ze te willen verantwoorden door zijn medisch probleem.

Echter, feit is dat betrokkene illegaal gedurende een lange periode, intensief en op grote schaal cannabis heeft geteelt en gebruikt en hiertoe ook goed was uitgerust, hetgeen geen gewenst gedrag is van een kandidaat-bewakingsagent. Hoewel verzoekende partij bijna lijkt te willen aangeven dat de cannabis ‘op voorschrift was’, is dit geenszins het geval. De door verzoeker bijgebrachte medische attesten bewijzen dit niet.

De medische attesten en de aanbevelingsbrief doen dan ook geen afbreuk aan de ernst van de feiten zoals in de beslissing werd weergegeven.

Bovendien is het medicinaal gebruik van cannabis niet toegelaten door de wet. Het gebruik, zelfs al is het voor zogezegde medicinale doeleinden is strafbaar. Een eventueel voorschrift, waar verzoeker geen bewijs van voorlegt doet hieraan geen afbreuk”.

6. Verzoeker dupliceert in zijn memorie van wederantwoord:

“Wat betreft het eerste onderdeel

Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot het niet afleveren van de identificatiekaart uitsluitend steunt op een proces-verbaal van 18 juli 2015 en dit enkel feit voldoende acht om verzoeker de toegang tot de sector te weigeren aangezien dit volgens de bestreden beslissing aantoonde dat verzoeker niet voldoet aan de kenmerken die het gewenste profiel van een bewakingsagent vormt. Reden hiertoe is volgens de bewoording van de bestreden beslissing dat ‘men van de bewakingsagent kan verwachten dat hij specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs aanpakt en niet gedooft’.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij wanneer hij in zijn professionele activiteiten geconfronteerd zou worden met specifieke problemen en omstandigheden zoals drugs, hij deze niet zou aanpakken maar integendeel gedogen.

Dat dit volgens verwerende partij niet voor de hand ligt wanneer de bewakingsagent twee jaar voordien zelf bij dergelijke feiten was, leidt niet *ipso facto* tot het besluit dat verzoekende partij deze specifieke problemen niet zou aanpakken of nog zou gedogen.

De bestreden beslissing bevat geen elementen waaruit wel *in concreto* kan worden afgeleid dat verzoekende partij ruim twee jaar na de politieke tussenkomst van 18 juli 2015 zich in zijn professionele activiteit niet integer zou kunnen gedragen. Zoals in het inleidende verzoekschrift onder het eerste onderdeel werd aangehaald, is het louter transponeren van een vermeende ingesteldheid in de privésfeer in 2015 - terwijl verzoeker pas in 2016 zijn opleiding als bewakingsagent aanvat - naar een professionele integriteit ruim twee jaar later zonder aanhaling van ook maar één element waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker specifieke problemen van drugs niet zou aanpakken of gedogen, niet zorgvuldig en onredelijk.

Wat betreft het tweede onderdeel is het alleszins manifest onjuist dat er sedert 2015 nog twee jaar sprake zou zijn geweest van het zelf kweken van cannabis of eigen gebruik. Aldus is de materiële motiveringsplicht geschonden alsook het algemeen motiveringsbeginsel.

Verwerende partij stelt thans in de memorie van antwoord dat verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing op dit punt verkeerd interpreteert en niet bedoeld werd dat de kweek en het gebruik zich nog gedurende een periode van twee jaar heeft voortgezet na de vaststellingen van de feiten in 2015 - waarvan verwerende partij erkent dat dit inderdaad niet uit het dossier blijkt - doch dat bedoeld werd twee jaar voorafgaand aan de vaststelling van de feiten in 2015.

In zoverre de bestreden beslissing bedoelde twee jaar sedert 2015, staat met de memorie van antwoord van verwerende partij vast dat dit feitelijk onjuist is en niet uit het administratief dossier blijkt, waarvan akte.

In zoverre effectief bedoeld werd twee jaar voorafgaand aan 2015 is dit op zijn minst onduidelijk weergegeven in de bestreden beslissing. Echter in dat geval blijkt des te meer dat de bestreden beslissing uitsluitend steunt op feiten voorafgaand aan de politieke tussenkomst van 18 juli 2015. In dat geval is het zonder meer transponeren van een ‘oude’ private ingesteldheid naar een ‘nieuwe’ professionele ingesteldheid onredelijk en onzorgvuldig, onderdeel dat hieronder wordt uiteengezet.

Wat betreft het derde onderdeel.

Vooreerst blijkt uit de memorie van antwoord nogmaals dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met elementen van na de politionele tussenkomst per 18 juli 2015 en zonder meer de ‘oude’ ingesteldheid van verzoekende partij transposeert naar diens ‘huidige’ professionele integriteit. Aldus wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met (i) enig concreet element van na de politionele tussenkomst van 18 juli 2015, (ii) de intussen opgedane levenservaringen en -inzichten hierin begrepen deze vergaard naar aanleiding van de opleiding tot bewakingsagent die werd aangevat in 2016.

Ten tweede antwoordt de memorie van antwoord niet op de vaststelling gedaan op pagina 11 van het inleidend verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de duidelijke verklaring van verzoekende partij in zijn verhoor van 18 juli 2015 dat hij zijn toenmalig druggebruik om medische redenen voorbehield voor momenten van privéleven in de beslotenheid van zijn woning en hij net de integriteit vertoonde dat hij in zijn publiek, professioneel functioneren precies nuchter en clean wil ageren.

Ten derde overtuigt de memorie van antwoord van verwerende partij niet ter weerlegging van de vaststelling dat de bestreden beslissing geen duidelijke, objectieve, concrete elementen bevat die duiden waarom de bevoegde minister niet een vergelijkbare mildheid aan de dag heeft gelegd als het parket in de beoordeling van de ‘toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden’. Verzoekende partij beweert niet dat gelet op de seponeringsbeslissing de bevoegde minister eveneens aan deze feiten geen gevolg kon kleven, wat verzoeker betwist is dat de bestreden beslissing afdoende zou motiveren en afdoende blij zou geven van zorgvuldigheid en redelijkheid in redengeving waarom de bevoegde minister niet een vergelijkbare mildheid aan de dag heeft gelegd.

Bovendien lijkt de memorie van antwoord thans een bijkomend motief van de beslissing tot weigering van afgifte van een identificatiekaart te insinueren die niet in de bestreden beslissing staat vermeld nu wordt gemotiveerd dat ‘uit het verhoor van verzoeker door de politiediensten blijkt dat verzoeker aan de verbaliserende agent gevraagd heeft of hij indien het mogelijk was een kleine hoeveelheid cannabiskruid zou kunnen recupereren voor medisch gebruik. Dit om een pijnaanval te vermijden zodat hij niet op een illegale manier aan cannabis te geraken. Verzoeker wist dus dat datgene wat hij deed illegaal was, maar wenste alsnog een deel te recupereren. Ook dit is een tegenindicatie voor de gewenste integriteit, Men weet dat het illegaal is, maar men wil wel nog verder doen’. (pagina 7 van de memorie van antwoord namens verwerende partij)

Deze redengeving is nieuw en blijkt niet uit de bestreden beslissing. Aldus moet worden vastgesteld dat bij de weigering tot afgifte van een identificatiekaart kennelijk motieven hebben meegespeeld die niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven. Het steunen op motieven die niet uit de bestreden beslissing blijken maakt alleszins een schending van de formele en materiële motiveringsplicht uit.

Tot slot stelt verwerende partij in de memorie van antwoord dat ‘voor wat betreft de aanbevelingsbrief die verzoeker heeft overgemaakt bij zijn verweer kan verwerende partij vooreerst opnieuw verwijzen naar zijn eigen

beoordelingsbevoegdheid. Vervolgens is het ook zo dat derden niet steeds op de hoogte zijn van de gepleegde feiten. Daarnaast betreft dit een aanbevelingsbrief aangaande taken die verzoeker heeft uitgevoerd voor de dienst voor preventie en bescherming op het werk en die geen uitstaans hebben met eigenlijke bewakingstaken, hetgeen logisch is aangezien hij niet gerechtigd was om deze laatste uit te oefenen. Het oordeel dat verwerende partij heeft genomen door middel van het bestreden besluit betreft enkel een oordeel voor een functie binnen de sector van de private bewakingssector aangezien het takenpakket en de bijhorende bevoegdheden daar anders liggen en veel meer verregaand zijn dan de taken die opgesomd staan in deze aanbevelingsbrief. Deze brief was dan ook weinig relevant en heeft trouwens ook een gesolliciteerd karakter aangezien er zelfs in wordt gesteld dat de brief werd opgemaakt ‘in het kader van het veiligheidsonderzoek’. Bovendien ontnemt deze brief de discretionnaire appreciatiebevoegdheid van verweerder niet.’

Ook deze redengeving is nieuw en blijkt niet uit de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing rept met geen woord over het attest dat door verzoekende partij als stuk 9 aan zijn verweerschrift was gevoegd. Bij gebreke hieraan kan niet worden uitgemaakt (i) dat de minister bij het nemen van de bestreden beslissing het stuk in overweging heeft genomen, (ii) noch welke de redenen waarom om het stuk al dan niet in overweging te nemen, (iii) noch welke de redenen waren om het stuk al dan niet een relevant gewicht toe te kennen in de afweging die op zorgvuldige en redelijke wijze diende gemaakt te worden.

De afwezigheid van deze redengeving maakt aldus alleszins een schending uit van de formele en materiële motiveringsplicht.

Bovendien is de gegeven motivering onjuist en minstens onzorgvuldig en onredelijk. Zoals aangehaald in het inleidend verzoekschrift gaat het attest uit van Ann Debaere (preventieadviseur, hoofd van de interne preventiedienst, leidinggevende A van de interne bewakingsdienst van het AZ Groeninge). Als hoofd van de bewakingsdienst is zij perfect op de hoogte van de wettelijke en de feitelijke vereisten van het profiel bedoeld in artikel 7 § 1bis van de bewakingswet. Zij is derhalve perfect in staat om -zelfs wanneer de taken van verzoekende partij geen of minder uitstaans hebben met eigenlijke bewakingstaken- een inschatting te maken van de integriteit van verzoekende partij op vlak van het profiel bedoeld in artikel 7 § 1bis van de bewakingswet. Dit attest was dan ook een relevant stuk nu het:

- de feitelijke beoordeling betreft van de integriteit van verzoekende partij als potentieel toekomstige bewakingsagent (door Ann Debaere als leidinggevende van de interne bewakingsdienst die de wettelijke en feitelijke vereisten van het profiel bedoeld in artikel 7 § 1bis van de bewakingswet kent en dus kan inschatten)
- na 18 juli 2015 (hetgeen net de referentieperiode is waaromtrent de bestreden beslissing geen enkel element in overweging neemt, integendeel steunt de volledige beslissing op de vermeende integriteit van verzoekende partij op en voorafgaand aan 18 juli 2015, zodat dit stuk *ratione temporis* een relevant stuk is om een eventuele gewijzigde houding van verzoekende partij te kunnen inschatten)

- *in concreto* van op ‘het veld’ (anders dan een louter abstracto theoretische overweging op grond van een proces-verbaal van 18 juli 2015)
- door een leidinggevende (die geen enkel belang heeft bij het al dan niet opmaken van aanbevelingsbrieven laat staan wanneer deze niet met de realiteit zouden in overeenstemming zijn of zouden gesolliciteerd zijn)
- over een ruime referentieperiode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017 (hetgeen nogmaals een relevante referentieperiode is doordat deze zich situeert na 18 juli 2015 periode waaromtrent de bestreden beslissing geen elementen aanhaalt en bovendien voldoende lang is om een effectieve waarheidsgetrouwe inschatting te kunnen doen en waarin een vermeend gebrek aan integriteit zou opgevallen zijn”).

7. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker, met betrekking tot het eerste middelonderdeel, dat het gebruik van verdovende middelen in de privésfeer niet impliceert dat hij tijdens de uitoefening van het beroep van bewakingsagent het gebruik van dergelijke middelen zou gedogen. Hij meent dat de bestreden beslissing daarom niet concreet aangeeft waarom hij voor de beoogde functie niet aan het gewenste profiel zou beantwoorden.

Met betrekking tot het derde middelonderdeel merkt verzoeker nog op dat de verwerende partij wel degelijk rekening moest houden met “(i) het ontbreken van inbreuken na de politionele tussenkomst van 18 juli 2015 en (ii) met de intussen opgedane levenservaringen en inzichten, hierin begrepen deze vergaard naar aanleiding van de opleiding tot bewakingsagent die werd aangevat in 2016”. In het bijzonder wijst hij erop dat er “een wezenlijk verschil [is] tussen een persoon die na vaststelling van een overtreding zijn gedrag/houding niet wijzigt en blijvend overtredingen opstapelt enerzijds, en een persoon die na politionele tussenkomst - of door de levenservaring - zijn houding wijzigt”. Hij gewaagt van een “gewijzigde levenshouding” die relevant zou zijn voor de beoordeling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing dat hij al dan niet “integer zou zijn in zijn professioneel functioneren”. Verzoeker herhaalt dat hij over het inzicht beschikt om een onderscheid te maken “tussen zijn privé en openbaar functioneren”, waarbij onder het laatste ook het “nuchter en clean te willen ageren” behoort. Voorts vraagt hij aandacht voor de “heel specifieke context” die in elk geval heeft geleid tot enige mildheid in hoofde van het openbaar ministerie. Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij niet aangeeft waarom zij geen

vergelijkbare mildheid aan de dag zou kunnen leggen. Tot slot vraagt hij opnieuw aandacht voor het feit dat geen rekening werd gehouden met zijn professionele beroepsactiviteit “in de periode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017”, waaromtrent wordt geattesteerd dat hij op de werkvloer “stipt, correct, vlot, zorgvuldig” en leergierig functioneert.

Beoordeling

Eerste onderdeel

8. Overeenkomstig artikel 6, eerste lid, 8°, van de op de zaak toepasselijke bewakingswet, moeten de personen die een uitvoerende functie uitoefenen in een bewakingsonderneming, voldoen aan de veiligheidsvoorwaarden noodzakelijk voor een uitvoerende functie en mogen zij geen feiten hebben gepleegd die, zelfs als ze niet het voorwerp hebben uitgemaakt van een strafrechtelijke veroordeling, raken aan het vertrouwen in de betrokkene, omdat ze een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis, van de wet, uitmaken.

Met betrekking tot het in voormelde bepaling gewenste profiel om een uitvoerende functie in een bewakingsonderneming te mogen uitoefenen, bepaalt artikel 7, § 1bis, van dezelfde wet:

“Het gewenste profiel van het personeel, bedoeld in de artikelen 5, eerste lid, 8°, en 6, eerste lid, 8°, is gekenmerkt door:

1° respect voor de grondrechten van de medeburgers;

2° integriteit;

3° een incasseringsvermogen ten aanzien van agressief gedrag en het vermogen om zich daarbij te beheersen;

4° afwezigheid van verdachte relaties met het crimineel milieu. [...]”.

9. In dit geval heeft de verwerende partij het gemis aan het wettelijk vereiste profiel afgeleid uit het feit, vastgesteld in een proces-verbaal van 18 juli 2015, dat verzoeker cannabis heeft geteeld. De omstandigheid dat het openbaar ministerie aan het proces-verbaal geen strafrechtelijk gevolg heeft gegeven wegens

“toevallige feiten met oorzaak van specifieke omstandigheden”, brengt niet mee dat de verwerende partij een overtreding van de wet van 24 februari 1921 ‘betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen’ (hierna: wet van 24 februari 1921) niet in aanmerking mag nemen bij het onderzoek of verzoeker beschikt over het profiel dat de wetgever heeft vereist om werkzaam te zijn in de bewakingssector. In de motieven van de bestreden beslissing wordt bovendien concreet aangegeven waarom de feiten voldoende zwaarwichtig worden geacht om te besluiten dat verzoeker weinig blijk geeft van integriteit. Zo wordt erop gewezen dat verzoeker “zeer uitgerust was teneinde in [zijn] eigen teelt te kunnen voorzien (precisieweegschaal, droogkamer, crunchers,...)”, hij een “aanzienlijke hoeveelheid drugs in [zijn] bezit had (negen planten en vier potten gevuld met in totaal 347,28 gram drugs)”, hij “geen sporadische maar eerder een doorgedreven cannabisgebruiker [is] (10 gram per week)” en op de mogelijke effecten daarvan “(stemmingswisselingen, gedragsveranderingen)”. Verzoeker betwist niet dat de concrete omstandigheden waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden juist zijn. Tot slot maakt artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet geen onderscheid tussen feiten die kaderen in de privé dan wel professionele sfeer. Om de bestreden beslissing voldoende draagkrachtig te onderbouwen moest de verwerende partij bijgevolg niet aantonen dat verzoeker tijdens de uitoefening van de functie van bewakingsagent dezelfde ingesteldheid ten aanzien van het gebruik van verdovende middelen aan de dag zou leggen.

10. Het eerste onderdeel is ongegrond.

Tweede onderdeel

11. Tijdens het verhoor op 18 juli 2015, heeft verzoeker aan de politiediensten verklaard dat hij ongeveer twee jaar cannabis kweekt. Uit de omschrijving in de bestreden beslissing van het feit als “het zelf kweken van cannabis en het eigen gebruik sedert minstens twee jaar”, volgt niet dat hem ten

laste wordt gelegd dat hij zich ook in de daaropvolgende jaren zou hebben toegelegd op het telen van cannabis. In de bestreden beslissing wordt ten andere uitdrukkelijk aangegeven dat de verwerende partij enkel rekening heeft gehouden met het “proces-verbaal van 2015 inzake drugteelt”. De kritiek van verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

12. Het tweede onderdeel is ongegrond.

Derde onderdeel

13. Het argument dat na het proces-verbaal van 18 juli 2015 “geen nieuwe processen-verbaal werden opgesteld, noch nieuwe concrete feiten blijken”, doet niets af aan de vaststelling dat de feiten die bij het nemen van de bestreden beslissing in aanmerking werden genomen voldoende recent zijn om de integriteit van verzoeker op een deugdelijke wijze in te schatten.

Uit de verklaring van verzoeker dat hij “het medisch gebruik van cannabis voorbehield voor momenten van privéleven in de beslotenheid van zijn woning”, die overigens moeilijk controleerbaar is, volgt niet dat de verwerende partij voetstoots had moeten aannemen dat zijn integriteit tijdens het “maatschappelijk en professioneel functioneren” ongeschonden is, te meer omdat verzoeker niet tegenspreekt dat hij geen sporadische, maar veeleer een doorgedreven cannabisgebruiker is, zoals in de motivering van de bestreden beslissing wordt aangegeven.

14. De specifieke medische context die verzoeker aanhaalt ter rechtvaardiging van zijn cannabisgebruik, impliceert niet dat hij geen inbreuken heeft gepleegd op de wet van 24 februari 1921, meer bepaald de teelt en het gebruik van een illegale drug. Het gegeven dat het openbaar ministerie, rekening houdend met de “toevalligheid” en de “specifieke omstandigheden” ervan, heeft afgezien om deze niet-betwiste feiten strafrechtelijk te vervolgen, verandert daar niets aan. Een opportunititeitsbeoordeling bij de vormgeving van het strafrechtelijk vervolgingsbeleid, is immers niet gelijk te stellen met de taak waarvoor de

verwerende partij staat bij het beoordelen van aanvragen tot het verlenen van identificatiekaarten voor het uitoefenen van de functie van bewakingsagent. De bewakingswet vereist daarbij uitdrukkelijk dat de verwerende partij voldoende vertrouwen kan stellen in de betrokkene, waarbij inzonderheid moet worden nagegaan of er al dan niet sprake is van “een ernstige tekortkoming van de beroepsdeontologie of een tegenindicatie van het gewenste profiel, zoals bedoeld in artikel 7, § 1bis” van de bewakingswet.

15. Ook met het attest van de werkgever van verzoeker dat hij “in de periode van 4 juni 2016 tot en met 31 augustus 2017 [...] stipt, correct, vlot, zorgvuldig, leergierig, ...” zijn professionele activiteiten heeft uitgeoefend bij de dienst preventie en bescherming van het AZ Groeninge, wordt niet aangetoond dat het gebrek aan vertrouwen van de verwerende partij in hem voor de uitoefening van de functie van bewakingsagent berust op een onzorgvuldige besluitvorming of niet redelijk verantwoord kan worden. Het relatief beperkt tijdsverloop van ongeveer twee jaar tussen de door de politie vastgestelde inbreuken op de wet van 24 februari 1921 en de latere aspiratie van verzoeker om het beroep van bewakingsagent uit te oefenen, brengt mee dat de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing die feiten terecht mocht aanmerken als een tegenindicatie in de zin van artikel 6, eerste lid, 8°, van de bewakingswet, te meer omdat het in rechte bestreden oordeel van de verwerende partij -ook al wordt het door verzoeker aangevoeld als hardvochtig- niet belet dat hij op een later tijdstip wel tot de door hem beoogde beroepsoriëntatie zou worden toegelaten.

16. Het derde onderdeel is ongegrond.

Conclusie

17. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

**2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot
nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van
negentien november tweeduizend twintig, door de Raad van State, VIIe kamer,
samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Eric Brewaeys